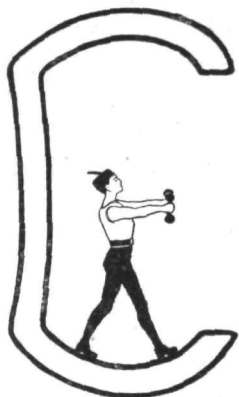

M. Z. JUG:

Procesija.

ingl, cingl, cingl, ton, ton, ton ... Cingl, cingl, cingl, ton, ton, ton ...

Lenčka se je napravljala, da bi šla za procesijo. Zgodaj zjutraj je vstala, se umila in oblekla ter je čakala na mater.

Od hriba dol, od svetega Petra patrona so zvonili zvonovi, kakor zvonijo samo za procesijo. Ali ste že slišali naše zvonove? Če ste jih že slišali, potem gotovo zmerom nanje mislite. Saj veste: navsezgodaj že pridejo v zvonik sv. Petra tisti štirje fantje, ki jih vidite na vasi, kadar hočete: Jožinov Jože, Tomažinov Frane, Tumčev Tone in Janez Drmažev. Ta zadnji, ki je najmanjši izmed vseh, sede poleg najmanjšega zvona; tako se razvrstijo vsi, in Jožinov Jože, izmed vseh največji in najmočnejši, pritrkava z velikim.

Kaj pa tisto pesem o velikem zvonu našem ste že slišali:

„Lépo poje, lépo poje
svetega Petra véliki zvon ...“

To pesem je naredil moj brat. Ali ni lepa?

Cingl, cingl, cingl, ton, ton, ton ...

Tako zvonijo naši zvonovi. Pravimo, da kampinajo ali pritrkavajo ...

In tako so zvonili tudi tisto nadvse lepo, nebeško jutro, ko se je Lenčka odpravljala, da bi šla za procesijo.

Komaj da se je izza hriba solnce ozrlo na vas in skoro hladno je še bilo zunaj.

»Počakaj, Lenčka!« je rekla mati. »Še ruto ti bom dela na glavo; kam hitiš?«

Lenčka se je ozrla in na jok ji je šlo.

»Saj nimam rute, mati ...«

In na jok ji je šlo. Zakaj mati je držala v rokah svojo ruto, že nekoliko staro, rumeno, rdeče pikčasto. In Lenčko je bilo sram.

»Lenčka, oj, Lenčka, tak počakaj!«

Pogledala je na mater in je zardela.

»Mati, jaz bi rada lepo ruto ... svilnato bi rada, kakor jo ima sosedova Francka ... tako bi rada, mati ...«

Ljudje so hodili proti hribu k svetemu Petru. In Lenčka in njena mati med njimi. Počasi sta hodili; mati je bila stara, že nekoliko upognjena, Lenčka je šla poleg nje in se je držala za krilo. In sram je bilo Lenčico, ubožico. Pikčasta ruta na glavi ji ni pristojala, krilo je bilo vse preširoko, vse predolgo, predolgo za šestletno Lenčico, ubožico. Materina ruta — komaj se je obraz videl izpod nje — rdeče krilo, veliki blatni črevlji — in Lenčico je bilo sram.

Pred njo in za njo pa so hodila dekleta: ruta — svilnata pri svilnati — kamor se je ozrla.

Uvrstili sta se za svoje bandero. Lenčka je potegnila iz žepa rdeč molek z velikimi jagodami, nad molkom je držala mašno knjigo z velikim koščenim križcem na platnicah in je molila. Plaho je stopala tik matere, časih se je zazrla naprej v to preveliko lepoto, izgubila se je za hip od matere in zazdelo se ji je, da je sama v vsej tej brezkončni procesiji.

Mati je molila naprej, njen glas je bil visok in se je tresel, jagode na črnem molku so rožljale ...

Po vsej pokrajini je odmevalo, visoko, zategnjeno:

»Češčena si, Marija, milosti polna...«

Dekleta in žene so odgovarjale. Njih glas ni bil tako visok in močan, bilo je tiho mrmranje, ki je naraščalo in pojemalo kakor veter iz daljave.

»Sveta Marija, Mati božja...«

Lenčka je molila. Od daleč zadaj se je čulo cingljanje zvončkov pod svetim nebom. Strežniki so zvončkljali, fantje v zvoniku so pritrkavali.

In preko ceste, preko polja in travnikov je plavala molitev, plavala in se je tiho izgubljala k Bogu.

Lenčka je molila, ali nenadoma se ji je zazdelo, da ne ve, da moli. Pred seboj je uzrla sosedovo Francko, njena svilnata ruta se je bleščala v solncu, Lenčki pa je bilo na jok. Stopala je dalje, spustila je bila materino krilo, nič več ni slišala njenega visokega, zategnjenga glasu, tudi zvončkljanja in svetega petja iz daljave ni slišala več. Izgubila se je za nekaj korakov naprej. Tam je stopala poleg matere sosedova Francka v svilnati ruti, držala se je materinega krila in se ni ozrla nikamor.

Lenčka je stopila tja in skoro smešna je bila; majhna Lenčka v veliki pikčasti ruti, dolgem krilu, velikih blatnih črevljih — ubožica!

»Francka, oj, Francka!«

Francka se ni ozrla. Stopala je tik matere in ni pogledala na Lenčko, ki je šla za njo in jo je klicala.

In Lenčki je tisti hip postalo čudno težko pri srcu. Ozrla se je naokolo in kamorkoli je pogledala, so bile same svilnate rute, rdeče, bele, pisane. Izza ovinka se je ozrla navzdol, preko hiš in preko vrtov na to brezkončno procesijo. Same svilnate rute, rdeče, bele, pisane... Zdelo se ji je, kakor da je cela procesija eno samo svilnato morje.

In je zajokala ...

»Lenčka!« je poklicalo odzadaj.

Ozrla se je hipoma in je videla, da je mati daleč za njo. Stekla je k njej in je ihtela še vedno. Mati jo je nalahno prijela za glavo, stisnila jo je k sebi in je zaihtela še sama, in njene solze so padale na Lenčkino ruto. In so zableščale v solncu ...

Molitev je bila utihnila, dekleta so zapela in sveta pesem se je razlegala vse naokrog.

Lenčka pa je jokala. Kamorkoli je pogledala ... tu, tam, ruta, svilnata pri svilnati ...

In Lenčka, oj, Lenčika, ubožica, kaj ti nimaš svilnate rute?

Ej, Lenčka, jaz sem te videl, Lenčka! In sem te videl in sem spoznal, da imaš tudi ti svilnato, Lenčka, lepšo od vseh, izmed vseh najlepšo!...

Solnce sije na tvojo rumeno, rdečepikčasto, Lenčka, materine solze se blestijo v solncu na njej in lepa je, tvoja ruta, kakor svilnata, lepša od vseh, izmed vseh najlepša!...

Pesem o kukavici.

<i>Mamica draga v rodni vasici,</i>	<i>Ali je kukavica</i>
<i>ali je tudi pomlad že pri vas?</i>	<i>že priletela?</i>
<i>So že pobarvane trate zeleno,</i>	<i>Mamica draga, koliko let vam</i>
<i>ali še straši rožice mraz?</i>	<i>še je naštela?</i>

*„Koliko let še? Zakaj me vprašuješ?
Tega pač ptičica lahna ne ve,
leta mi šteješ ti, sinko moj dragi!
Česa se zbalo je tvoje srce?“*

Jan Reginov.

Pravijo si bajke ...

<i>Na poljani breze</i>	<i>Pravijo si bajke</i>	<i>Po mladosti ljubki</i>
<i>bele vse stojijo</i>	<i>lepe o pomladi,</i>	<i>tihó se solzijo;</i>
<i>in ponoči skrivno</i>	<i>bajke o veselju</i>	<i>pravijo si bajke</i>
<i>govorijo ...</i>	<i>in o nadi.</i>	<i>in šumijo ...</i>

Davorinov.

Orač.

<i>Zgodaj spet orač zdaj vstajam</i>	<i>Saj težkó ni rano vstati,</i>
<i>in na polje se podajam.</i>	<i>ko žari vzhod v zori zlati,</i>
<i>Kdor rad je pogačo belo,</i>	<i>izpod neba pa škrjanca</i>
<i>z mano vstaja naj na delo!</i>	<i>pesemca budi zaspanca!</i>

Fr. Rojec.

